

Arrest

nr. 114 404 van 26 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 februari 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13*sexies*) van 28 januari 2013.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 maart 2013 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 augustus 2013.

Gelet op de beschikking van 26 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. BORMANS, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk verklaard wordt.

De tweede en derde bestreden beslissing betreffen de bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies) van 28 januari 2013, uitgereikt aan de verzoekende partijen. De rechtsgronden van deze beslissingen zijn artikel 7, eerste lid, 1° en 4° en artikel 74/11, § 1, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De eerste bestreden beslissing, zijnde de beslissing van 28 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, geeft duidelijk de juridische grondslag aan, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van die bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De eerste bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd. Een schending van de “Wet van 29 juli 1991” wordt niet aangetoond.

Aangaande de door de verzoekende partijen aangehaalde loutere aantijging jegens de verwerende partij, dan wel de diplomatieke of consulaire posten, kan slechts worden vastgesteld dat de verzoekende partijen bij dit betoog slechts een hypothetisch belang aanvoeren en een schending van het rechtzekerheidsbeginsel hierbij niet aannemelijk maken.

Aangaande het verblijf van de verzoekende partijen in België gedurende 4,5 jaar, hun duurzame lokale verankering, integratie, sociale banden en het gegeven dat zij de “Belgische taal”, zeden en gewoonten eigen hebben gemaakt op verschillende terreinen van het maatschappelijk leven, dient opgemerkt dat zij niet op voldoende duidelijke wijze toelichten welke voldoende duurzame sociale, zakelijke of andere contacten zij, op het Belgisch grondgebied, sinds 4,5 jaar zouden hebben opgebouwd dat voormelde elementen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zouden rechtvaardigen. Deze elementen behoren immers tot het onderzoek naar de gegrondheidsfase van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de verzoekende partijen laten na aan te tonen waarom deze buitengewone omstandigheden zouden vormen die het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland rechtvaardigen.

Het voorstaan van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak nodigt de Raad daarenboven uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot diens bevoegdheid behoort.

De verzoekende partijen maken evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk. Daar waar de verzoekende partijen als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht nog de hoorplicht lijken aan te voeren, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen zich hier beperken tot een theoretische verwijzing en wordt bovendien benadrukt dat de eerste bestreden beslissing een bestuurshandeling uitmaakt die een weigering inhoudt om een door de verzoekende partijen gevraagd voordeel te verlenen (in casu de regularisatie van hun verblijfssituatie), die niet onderworpen is aan tegenspraak, daar deze niet gesteund is op een tekortkoming van de betrokkenen, zodat de verzoekende partijen de hoorplicht als deel van de zorgvuldigheidsplicht niet dienstig kunnen aanvoeren.

De verzoekende partijen voeren geen middel aan tegen de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting van 22 oktober 2013, waar de kamervoorzitter de verzoekende partijen uitdrukkelijk uitnodigt om te reageren op de beschikking van 19 augustus 2013, voorwerp van de vraag tot horen, stellen de verzoekende partijen slechts zich te gedragen naar de wijsheid.

Het is duidelijk dat, indien de verzoekende partijen een vraag tot horen indienen en zo kenbaar maken dat zij het niet eens zijn met de beschikking, maar ter terechtzitting enkel stellen zich te gedragen naar de wijsheid zonder daarbij opmerkingen aangaande de in de beschikking opgenomen aspecten te formuleren, zij op deze manier niet aannemelijk maken dat de beschikking onterecht werd genomen. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET